

The Duchess Deal

Tessa Dare

Copyright © 2017 Eve Ortega

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pact cu ducesa

Tessa Dare

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DARE, TESSA

Pact cu ducesa / Tessa Dare

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3530-3

I. Din, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TESSA DARE

Pact cu ducesa

Traducere din limba engleză

Larisa Din

Capitolul 1

Până la vîrsta de douăzeci și doi de ani, Emma Gladstone învățase mai multe lecții de viață.

Prinții fermecători nu erau întotdeauna ceea ce păreau la început. Eroii în armuri strălucitoare nu mai erau la modă de pe vremea cruciadelor. Și dacă zânele bune chiar existau, a ei era cât se poate de întârziată.

De cele mai multe ori, o fată nu avea încotro decât să se salveze de una singură.

Ca, de exemplu, în după-amiază aceea.

Casa familiei Ashbury se întindea la picioarele ei, ocupând o bună parte din piața Mayfair, un loc foarte sofisticat. O casă elegantă. Enormă.

Înfricoșătoare.

Înghiți în sec. Nu putea să renunțe acum. Ar putea face asta. Odată, mersese de una singură prin Londra, în toiul iernii. Nu avea de gând să se lase pradă disperării și foamei. Reușise să-și găsească un loc de muncă și să înceapă o nouă viață în oraș. Acum, șase ani mai târziu, ar fi preferat să înghită până la ultimul ac din magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Bissette înainte de a se întoarce cu coada între picioare la tatăl ei.

După toate cele prin care trecuse, ce o costa să bată la ușa unui duce?

Ei bine, nimic. Absolut nimic. Venise momentul să pășească cu fruntea sus prin porțile înalte, să urce trepte de granit – serios, erau doar vreo sută – și să bată la ușa aceea imensă, frumos sculptată.

„Bună ziua. Numele meu este Emma Gladstone. Am venit să-l văd pe misteriosul și pustnicul duce de Ashbury. Nu, nu mă cunoaște. Nu, nu m-a invitat să vin astăzi aici. Nu am nimic la mine. Și dacă nu mă lăsați să intru, mâine s-ar putea să nu am nici măcar un acoperiș deasupra capului.“

Dumnezeule, povestea asta nu urma să aibă un final fericit.

Se opri, se întoarse cu spatele spre poartă și ocoli piața pentru a zecea oară, scuturând brațele goale pe sub pelerină.

Trebuia măcar să încerce.

Se opri din nou, se îndreptă cu fața spre poartă și trase adânc aer în piept. Închise ochii, încercând să își liniștească bătăile inimii.

Era târziu. Nimeni nu avea să vină în ajutorul ei. Nu mai era timp de ezitări, nu mai putea să dea înapoi.

Pe locuri. Fiți gata.

Start.

De la biroul său din bibliotecă, Ashbury auzi un sunet ciudat. Să fi fost oare ciocanelul de la intrare?

Se auzi din nou.

Da, chiar era ciocanelul de la intrare.

Mai rău decât atât, era chiar ciocanelul de la intrarea casei sale.

La naiba, ce repede circula bârfele. Se întorsese în oraș de-abia de câteva săptămâni. Uitase că vorbele în Londra se împrăștiau mai repede decât ciuma. Nu avea nici timp, nici răbdare pentru oaspeți. Khan urma să aibă grija să-i trimítă la plimbare.

Băgă tocul în călimara cu cerneală și își continuă scrisoarea către avocatul lui cel inutil.

Nu ștui ce naiba ai făcut în ultimul an, dar finanțele mele sunt la pământ. Vreau să-l dai imediat afară pe administratorul moșiei din Yorkshire. Spune-i arhitectului că vreau să văd planurile pentru noua moară, în cel mai scurt timp. Și mai avem de rezolvat o chestiune urgentă.

Ash ezită, cu peniță în aer. Nu-i venea să creadă că avea să pună cuvintele pe hârtie. Dar nu avea încotro, trebuia să o facă. Așa că scrise:

Am nevoie de o soție.

Probabil că se cuvenea să-și prezinte clar așteptările: o femeie Tânără, gata să-i facă copii, dintr-o familie respectabilă, care să aibă

nevoie disperată de bani, o femeie dispusă să împartă patul cu un bărbat îngrozitor.

Pe scurt, cineva disperat.

Doamne, cât de deprimant! Nu, mai bine să spună doar atât: „Am nevoie de o soție“.

Khan apără în pragul ușii.

– Excelență, îmi pare rău să vă deranjez, dar o domnișoară e aici să vă vadă. E îmbrăcată într-o rochie de mireasă.

Ash se uită lung la majordomul său, după care coboră privirea spre bucata de hârtie și, în cele din urmă, se uită din nou la majordom.

Ce ciudat! Poate că avocații săi nu erau chiar atât de inutili precum crezuse el. Lăsa tocul pe masă și se aşeză cu picioarele pe birou, ascunzându-se în umbră.

– Poftește-o înăuntru, te rog.

O Tânără îmbrăcată în alb păși în cameră.

Lui Ash îi alunecă cizma de pe birou. Se dădu pe spate, lovindu-se de perete, aproape căzând de pe scaun. Un teanc de hârtii alunecă de pe un raft din apropiere, plutind pe podea ca niște fulgi de zăpadă.

Era orbit.

Nu de frumusețea ei – deși poate că era frumoasă, doar că era imposibil să-ți dai seama pentru că era îmbrăcată cu o rochie îngrozitoare, plină de perle, dantelă, strasuri și mărgele.

Dumnezeule! Nu era obișnuit să se afle în prezență a ceva chiar mai respingător decât aspectul său fizic.

Își sprijini cotul drept pe brațul scaunului și își ridică vârful degetelor spre frunte, ascunzându-și cicatricile de pe față. De data asta nu o făcea ca să protejeze sensibilitățile slujitorilor săi, nici măcar ca să-și ferească propria mândrie. Încerca pur și simplu să se protejeze de... *chestia aceea*.

– Excelență, nu vreau să vă deranjez, zise Tânără, fără să-și ridice privirea din podea.

– Sper să n-o faci.

– Dar adevărul e că sunt disperată.

– Pot să înțeleg.

– Am nevoie să fiu plătită pentru munca mea, și asta cât mai repede.

Urmără câteva clipe de tăcere.

– Pentru... munca ta? întrebă Ash.

– Sunt croitoreasă. Eu am confectionat rochia asta, zise ea, trecându-și mâinile peste oribilitatea cu care era îmbrăcată, pentru domnișoara Worthing.

Pentru domnișoara Worthing.

Ah, da, totul începea să aibă sens. Monstruozitatea aceea albă de satin fusese comandată pentru fosta logodnică a lui Ash. Da, fără doar și poate Annabelle Worthing avusese întotdeauna gusturi îngrozitoare, atât în materie de rochii, cât și în materie de pretendenți.

– După ce ați pus capăt logodnei, domnișoara n-a mai venit să-și ridice rochia. Dumneaei a cumpărat mătasea, dantela și toate cele trebuincioase, doar că nu m-a plătit pentru munca mea. Așa că am rămas fără plată. Am încercat să merg la dumneaei acasă, dar nu m-a primit. Nu mi-a răspuns nimeni la scrisorile pe care vi le-am trimis. M-am gândit că dacă apar așa în fața dumneavoastră, zise ea, strângându-și faldurile rochiei, nu veți avea cum să mă ignorăți.

– Ai avut dreptate, răspunse el, zâmbind. Dumnezeule, rochia asta arată de parcă ar fi explodat atelierul peste tine.

– Domnișoara Worthing și-a dorit o rochie demnă de o ducesă.

– Rochia asta e demnă pentru un candelabru de salon.

– Ei bine, logodnica dumneavoastră avea... gusturi extravagante.

Ash se foi ușor în scaun.

– Nici măcar nu știu unde să mă uit. Parcă a vomitat un unicorn pe tine. Parcă ar fi un monstru de zăpadă care mișună prin munții Himalaya.

Fata ridică privirea spre tavan și oftă.

– Ce? zise el. Doar n-ai de gând să-mi spui că-ți place.

– Nu contează dacă e pe gustul meu, Excelență. Sunt mândră de munca mea, indiferent de rezultat și am lucrat luni întregi la rochia asta.

Acum că trecuse peste şoul inițial al ținutei, Ash își îndreptă atenția spre Tânără înghițită de rochia aceea.

Prin comparație cu rochia, era foarte frumoasă.

Un ten palid. Buze rozalii. Gene lungi. Spatele drept.

– Am lucrat o săptămână doar la broderie, ca să fie perfectă, spuse ea, trecându-și mâna pe decolteul rochiei.

Ash îi urmări degetele, doar că nu broderia fu cea care îi captă atenția. Era, la urma urmei, bărbat. Îi admiră sânii miciuți, ispititorii,

prinși sub corsetul neieritător. Îl ispitiră aproape la fel de mult ca determinarea care îi umplea pieptul.

Ridică privirea, admirându-i gâtul subțire și părul castaniu, prinț într-un fel de coc. Orice bărbat ar fi vrut să-și treacă degetele prin părul ei, să-l elibereze.

„Ashbury, stăpânește-te.“

Nu avea cum să fie chiar atât de frumoasă. Arăta astfel în contrast cu rochia aceea respingătoare. În plus, petrecuse atâtă vreme în izolare. Da, despre asta era vorba.

– Excelență, zise ea, nu mai am cărbune să arunc în sobă, mai am doar câțiva cartofi putrezită cu care să-mi astămpăr foamea, iar mâinile trebuie să-mi plătesc chiria. Proprietarul a amenințat că mă aruncă în stradă dacă nu plătesc toată suma. Am nevoie să-mi primesc banii. E o chestiune urgentă, spuse ea, rămânând cu mâna întinsă. Două lire, trei șilingi, vă rog.

Ash își duse mâinile la piept și se uită lung la ea.

– Domnișoară...

– Gladstone. Emma Gladstone.

– Domnișoară Gladstone, văd că nu înțelegi prea bine ce înseamnă să dai buzna peste un duce care preferă să trăiască izolat de restul lumii. Ar trebui să fii intimidată, chiar înfricoșată. Cu toate acestea, îmi pari foarte hotărâtă, deloc temătoare. Ești sigură că ești o simplă croitoreasă?

Emma ridică palmele, iar Ash observă bătăturile și zgârieturile de pe degetele ei. O dovedă de necontestat, își zise el. Cu toate astea, era încă intrigat.

– Totuși, îmi vine greu să cred că te-ai născut în săracie. Ești prea stăpână pe tine și pari să ai o dantură îngrijită. Presupun că ai rămas orfană la o vîrstă fragedă, în urma unui eveniment tragic.

– Nu, Excelență.

– Încearcă cineva să te săntajeze?

– Nu, răspunse ea.

– Încerci cumva să le porți de grija mai multor copii abandonati, motiv pentru care te săntajează cineva?

– Nu.

– Gata, știu, zise el, triumfător. Tatăl tău e un ticălos. E la închișoarea datornicilor. Sau își aruncă banii pe băutură și femei.

– Tatăl meu este vicar. În Hertfordshire.

Ash se încruntă. Nu avea nici un sens. Vicarii erau oameni respectabili, din familii bune.

– Și cum se face că o fiică de vicar ajunge să-și strice degetele în croitorie?

În clipa aceea, ceva se schimbă în atitudinea ei. Fata își duse mâna la ureche.

– Uneori, viața ia o întorsătură neașteptată.

– Asta nu spune multe.

Soarta era o vrăjitoare nemiloasă, veșnic la pândă. Ash o știa prea bine. Se foi în scaun și luă o cutie din spatele biroului.

– Îmi pare rău, zise ea, încercând să se liniștească. Domnișoara Worthing mi s-a părut o Tânără drăguță, probabil că nu i-a fost ușor după ce ați rupt logodna.

Ash începu să numere banii.

– Dacă chiar ai cunoscut-o, sunt sigur că știi că nu e deloc aşa.

– Atunci poate că e mai bine că nu v-ați căsătorit cu ea.

– Da, am avut noroc să-mi distrug chipul înainte de nuntă. Mare ghinion ar fi fost dacă aş fi pătit ce-am pătit după nuntă.

– Distrus? Excelență, îmi pare rău să spun asta, dar sunt sigură că nu poate să fie chiar atât de rău.

Ash închise cutia cu un zgromot puternic.

– Annabelle Worthing era disperată să se mărite cu un bărbat cu titlu nobiliar și avere. Eu sunt duce și sunt incredibil de bogat. Cu toate astea, a hotărât să mă părăsească. Fața mea chiar este distrusă.

În clipa aceea se ridică în picioare și își întoarse chipul rănit spre ea, fără să se ferească. Biroul său se afla în colțul cel mai întunecat al încăperii, în mod intenționat. Draperiile groase, de catifea, de la ferestre, îl ascundeau de lumina soarelui. Dar cicatricile acelea dramatice de pe chipul lui ar fi putut să fie ascunse doar de un întuneric profund. Cele câteva bucăți de carne care reușiseră să scape din ghearele flăcărilor fuseseră spintecate mai apoi de bisturiul medicului, de săptămânilile îngrozitoare care urmaseră după aceea, de febră și supurație. De la tâmpale și până la sold, partea dreaptă a trupul său era o înșiruire de cicatrici și arsuri urâte.

Domnișoara Gladstone rămase în tacere. Ciudat era că nu dăduse înapoi, că nu începe să vomite sau să fugă din cameră. O reacție diferită, plăcută, față de ceea ce era obișnuit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Războiul. Următoarea întrebare.

După câteva clipe de tacere, fata spuse:

– Îmi puteți da banii, vă rog?

Ash întinse mâna, oferindu-i plata.

Emma dădu să ia banii, dar în clipa aceea el încleștă pumnul în jurul monedelor.

– După ce îmi dai rochia.

– Poftim?

– Dacă tot am de gând să te plătesc pentru munca ta, normal e să și primesc rochia.

– Pentru ce?

Ash ridică din umeri.

– Nu știu încă. Poate că am s-o donez unor dansatoare de operă ieșite la pensie. Poate că am s-o arunc pe fundul Tamisei ca să se bucură tiparii de ea. Sau poate că am s-o atârn în fața casei ca să țin la distanță spiritele rele. Am fel de fel de variante.

– Excelență... pot să o trimitem mâine. Dar eu am nevoie de bani astăzi.

– Domnișoară Gladstone, în cazul asta, deja ar fi vorba de un împrumut, spuse el. Iar eu nu acord împrumuturi.

– Vreți rochia în clipa asta?

– Doar dacă vrei și tu banii în clipa asta.

Emma se uită lung la el, cu ochii ei negri, acuzatori.

Ash nu se arăta cătuși de puțin afectat.

Trăia un adevărat iad după ce avusese neșansa să fie desfigurat pe câmpul de luptă. Nu avea pe cine să dea vina, nu avea pe cine să se răzbune. Rana lăsase în urma ei o amăraciune usturătoare, care împingea să sară la gâtul oricui îi ieșea în cale. Nu, nu era un bărbat violent. Poate doar dacă cineva o merita cu adevărat. De cele mai multe ori, avea pur și simplu o placere perversă din a fi un adevărat mitocan.

Dacă tot arăta ca un monstru, putea la fel de bine să-și intre în rol.

Din păcate, croitoreasa nu avea de gând să-i facă jocul. Nimic din ceea ce îi spusese nu părea să o intimideze și, dacă nu dăduse încă bir cu fugiții, era puțin probabil să o facă de acum încolo.

Prea bine.

Tocmai se pregătea să-i înmâneze banii și să-și ia rămas-bun de la ea și de la rochia aceea hidoașă. Dar înainte să apuce să o facă, fata oftă și spuse:

- Fie.

Își duse mâinile pe lateral și începu să deschidă un rând de nasturi ascunși în cusătura corsajului. Unul câte unul. Pe măsură ce corsajul se slăbi, sănii ei înclestați începură să se relaxeze și să-și reia forma lor naturală. Mâncurile îi căzură de pe umeri, dezvăluind țesătura subțire a cămășuței de dedesubt.

O șuviță de păr castaniu îi aluneca din coc, mângâindu-i clavicula.

„Dumnezeule.“

- Oprește-te.

Fata înlemnii și ridică privirea.

- Să mă opresc?

„Nu mă întreba de două ori“, își zise Ash, blestemându-și zilele.

- Oprește-te.

Lui Ash nu-i venea să credă că avusesese decență să o opreasă. Fusese pe punctul de a se bucura de un spectacol privat, la prețul de doar două lire și trei șilingi. Mult mai mult decât prețul obișnuit, dar un târg bun când era vorba despre o fată aşa de frumoasă.

În plus de asta, era fiica unui vicar. Întotdeauna visase să îspitească o fată de vicar. Ce bărbat nu avusesese astfel de fantezii? Cu toate astea, nu era atât de diabolic încât să se ajungă la asta prin șantaj.

În clipa aceea un gând încolțî în mintea lui. Poate că ar fi putut totuși să-și satisfacă această fantezie, prin alte mijloace, mai puțin diabolice. O privi pe Emma Gladstone cu alți ochi, gândindu-se la lista aceea de cerințe așternute în scrisoarea întreruptă.

Era Tânără și sănătoasă. Era educată. Se trăgea dintr-o familie bună și era dispusă să se dezbrace în fața lui.

Și, mai presus de orice, era disperată.

Da, fata aceea era persoana potrivită.

Era chiar mai mult decât potrivită.

- Domnișoară Gladstone, ai o alegere de făcut. Pot să-ți plătesc cele două lire și trei șilingi, zise el, punând monedele pe masă, urmărind-o cum se uita lung la ele. Sau, mai spuse el, pot să te fac ducesă.

Capitolul 2

„Ducesă?”

Emma răsuflă ușurată că măcar acum avea un motiv pentru care să se holbeze la el.

Din clipa în care ducele îi dezvăluise amploarea cicatricilor sale, încercase din greu să nu se holbeze la el. După care începuse să-și facă griji că probabil i s-ar fi părut chiar mai nepoliticos să nu se uite deloc la el. Drept urmare, își mutase privirea de pe chipul lui spre covor și apoi la monedele de pe birou. Aproape că o luase cu amețeală.

Acum avea cea mai bună scuză ca să îl studieze pe îndelete.

Contrastul era extrem. După cum era de așteptat, partea rănita a feței atrăgea atenția mai întâi de toate. Avea un aspect torturat și furios, cu o arsură extinsă după ureche și deasupra liniei părului. Mai rău decât atât era că partea aceea brăzdată contrasta puternic cu profilul său neatins. Cealaltă jumătate de față era chipeșă, cu aerul bărbătilor îngâmfați și intransigenți, care se credeau invincibili.

Emmei bărbatul acela nu i se păru o apariție înfricoșătoare, cu toate că nu putea să nege că era surprinzător. Nu, își zise ea, „surprinzător” nu era cuvântul potrivit.

Frapant.

Era frapant.

De parcă un fulger i-ar fi brăzdat trupul în două, iar energia încă trosnea în jurul lui. Emma i-o simți din cealaltă parte a camerei și simți fiori pe șira spinării.

- Excelență, mi-e teamă că n-am auzit bine.
- Am spus că te voi face ducesă.
- Doar nu-mi propuneți să devin ducesă... prin căsătorie?
- Nicidcum. Intenționez să-mi folosesc influența vastă în Camera Lorzilor pentru a răsturna legile privind întâiul născut, după care să-l conving pe prințul regent să creeze un nou titlu și un ducat. După toate acestea, am de gând să-l conving să o numească ducesă